

Aerul rugăciunii

Rugăciunea este o cerere de ajutor din partea lui Dumnezeu, semnul dependenței de o forță superioară. De aceea, nu este domeniul în care se mișcă cei care aparțin „veacului rău de acum”. Aici Dumnezeu este necunoscut. Nu este nici domeniul cerului, pentru că acolo păcatele și slăbiciunile nu mai pot ataca niciodată.

Rugăciunea a fost numită pe bună dreptate „suflul vieții” creștinului credincios. Atâta timp cât se află în această lume, ea constituie pentru el, într-un anumit sens, un domeniu care se află între „acest veac rău” și „acea lume” care constituie patria lui veșnică. Aici el poate respira liber și, de aceea, ar trebui să se afle aici în mod obișnuit. Un creștin credincios, care nu se roagă, va fi învins în luptă. De aceea, Domnul Isus îi îndeamnă pe ucenicii Săi „să se roage neîncetat și să nu obosească”.

Odată, cu toții respiram aerul acestei lumi; trăiam în păcat și în voia noastră. Atunci nu știam ce înseamnă rugăciunea. Trăiam „fără speranță și fără Dumnezeu în lume”. Dar harul ne-a adus la Dumnezeu și ne-a deschis calea spre Locul Preasfânt, în care suntem chemați să intrăm cu îndrăzneală (Evrei 10.19).

Uneori, credincioșii se bucură deja aici, pe pământ, de privilegiul de a respira aerul cerului. Mă refer la momentele în care inimile lor se află acolo unde le este locul, în Locul Preasfânt. Atunci se bucură de comuniunea cu Domnul Însuși, ca fiind „sfințiți” și pe care El nu se rușinează să-i numească „frați”, pentru că „toți (El și ei) sunt dintr-unul”. Cerul se regăsește, ca să zicem așa, în cele două cuvinte: „la Domnul”, iar aceste două cuvinte caracterizează și „Locul Preasfânt”.

Dar sunt momente – și, cu regret, ele constituie adesea cea mai mare parte a vieții noastre de zi cu zi – în care, deși nu mai respirăm aerul în care trăiam odată, nici nu ne mișcăm conștient în noul domeniu căruia îi aparținem. Și care este consecința? Ah! Nemulțumirea și murmurul trădează atunci prea des starea în care ne aflăm.

Rugăciunea nu are de fapt nimic de-a face cu *păcatul*. Pentru acesta există *mărturisirea*. Mai degrabă slăbiciunile noastre ne împing către tronul harului (Evrei 4.15,16). Hristos, Capul nostru glorificat, este în ceruri, în timp ce noi, măduarele Sale, ne aflăm încă în acest trup pe pământ. Acest lucru explică faptul că încă mai avem multe slăbiciuni. Slăbiciunile nu sunt păcate. Ele nu sunt în sine lucruri *rele*, deși pot *deveni* păcate, ci sunt trăsături care ne caracterizează, deoarece încă suntem în această colibă, în trupul care, în starea sa actuală, nu este casa noastră eternă.

Atâta timp cât suntem pe pământ, întâlnim zilnic lucruri care nu ne vor mai deranja sus. Există eforturi, necazuri, suferințe și dificultăți de tot felul, și în slăbiciunea noastră am ceda în fața acestor lucruri care se abat asupra noastră, am ajunge sub influența lor completă, dacă nu am beneficia de slujba marelui nostru Mare Preot de sus. El ne îndeamnă să ne agățăm constant de El din cauza lor, să le aducem pe toate înaintea Tronului harului înaintea Tatălui. Aceasta este rugăciunea. Apropiindu-ne astfel, și putem să o facem cu toată sinceritatea, primim milă și găsim har „pentru ajutorul la timp”. Dar dacă pierd din vedere acest fapt, dacă îmi iau privirea de la Hristos, dacă nu fac uz sau fac uz doar în mică măsură de dreptul de a mă apropia de tronul harului, atunci nu sunt la înălțimea cerințelor care mi se impun zilnic. Sunt supus la ceea ce mă invadează.

Multe lucruri obscure din istoria noastră trecută, poate chiar și din ultimii ani, ne-ar deveni clare prin mai multă *rugăciune*. Influența rugăciunii obișnuite ne limpezește privirea, ne face înțelepți și ne învață să umblăm cu prudență. Rugăciunea ne este de ajutor și ne dă putere atât în relațiile

cu propriile noastre case, cât și cu casa lui Dumnezeu și, în cele din urmă, cu lumea în care trăim.

Dar există și o altă consecință foarte binecuvântată și adesea încercată a rugăciunii fidele și continue. Prin ea mă apropii mai mult de Dumnezeu Însuși și de Domnul Isus. Și cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai mult dispare sentimentul și presiunea slăbiciunilor și adversităților din cauza cărora m-am apropiat. În locul lor, cerul îmi umple tot câmpul vizual, iar rugăciunea devine, ca să zicem așa, curtea dinaintea Locului Preasfânt. Trec prin ea spre locul unde se află Hristos și unde El este totul pentru mine. Vom ajunge cu greu în Locul Preasfânt dacă nu respirăm în mod obișnuit aerul rugăciunii și nu exagerăm când spunem că intrarea „îngustă” în Locul Preasfânt este pentru mulți dintre noi din cauza neglijării rugăciunii. Presiunea circumstanțelor și slăbiciunilor ne face să ne bucurăm prea puțin de partea noastră adevărată. Atunci simțim și noi că nu suntem practic potriviți pentru a intra cu îndrăzneală în Locul Preasfânt ca închinători.

Fie ca Domnul să ne dea mai multă înțelegere pentru valoarea nespus de mare acestor lucruri și pentru dorințele Sale pentru noi! Cu cât prețuim mai mult aerul sănătos al rugăciunii, cu atât mai mult, eliberați de presiunea circumstanțelor zilnice, vom fi însoțitori potriviți pentru El acolo unde este El.

Titlul original: „Gebetsluft”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 329-332.